

[Ibsen.]

De rejsende fra denne Banes Opland kommer nu med sidste Tog først til København Kl. 23⁴², det vil sige henholdsvis 17 og 7 Minutter efter, at de to Hurtigtog Korsør-Ekspressen og Gedser-Ekspressen er afgaaet. Hvis nu disse to Tog kunde gøre et Ophold i Roskilde, blot et ganske kort Ophold, vilde de kunne naa i rette Tid at kunne foretage Omstigning i Roskilde, saa de kunde benytte disse Hurtigtog, derigen- nem spare Tid og komme hurtigere til deres Bestemmelsessted. Et saadant Ophold kunde ogsaa have nogen Betydning for rejsende fra Korsør-Banens Opland, der skal med Masnedsund-Banen, og omvendt for rejsende fra Masnedsund-Banen med Hensyn til Korsørtoget. Jeg vil derfor bede den højtærede Trafikminister om at tage disse smaa Henstillinger under den velvilligst mulige Overvejelse.

Ludvigsen: Det var en smuk Tanke, der fik Udtryk i det ærede Medlem Hr. Hendriksens Tale her i Tinget den 30. Oktober, da han paakaldte den høje Regerings og ærede Medlemmers Interesse for, at der til alle nulevende danske Søfolk, der havde sejlet under Krigen, blev ydet en aarlig Pengesum i Lighed med, hvad der blev ydet Veteranerne fra Krigene i 1848—50 og 1864, og tillige en Sølvmedaille som Minde og Erkendtlighed for det uforfærdede Sømandsarbejde, der blev ydet af dem under Verdenskrigen, da Danmark paa faa Dage blev omsluttet af en uigennemtrængelig Minemur, hvortil kom U-Baadens frygtelig ødelæggende Angreb paa Handelsflaaden, som tog flere Hundrede danske Sømænds Liv. Trods dette gennemførtes og opretholdtes dog Forbindelserne med Omverdenen, saa at det danske Erhvervsliv i nogen Grad kunde gaa sin Gang til Lykke for det danske Samfund gennem Krigstiden.

Anmodningen herom blev fremsat af en Del Søfartsorganisationer; det bør bemærkes, at Sømændenes Forbund ikke ønskede at være Underskrivere, skønt de for øvrigt saa paa denne Sag paa samme Maade som den højtærede Trafikminister, det ærede Medlem Hr. Hendriksen og jeg, idet de erkendte, at det var en smuk Tanke, hvis Realisation man ikke kunde have noget imod.

Den højtærede Minister for offentlige Arbejder mente dog ikke at kunne gaa med dertil og angav som Grund, at alle søfarts-interesserede ikke var enige. Jeg maa ogsaa forundres over, at Dampskibsrederierne ikke var med i denne Indstilling. Det forunder

mig saa meget mere, som det dog var Dampskibsrederne, der i Krigens Tid tjente store Penge. Det var dem, der blev betegnet som Hønen, der lagde Guldæg. At Sømændene ikke har ønsket at være med, forstaaer jeg bedre. Det var jo ikke alle Redere, der viste Forstaaelse af det Arbejde, der med Livet som Indsats blev udført fra Sømændenes Side; ofte lagde de mindre Forstaaelse for Dagen. Det skete tidt og ofte, naar Søfolkene efter en heldig Redning fra en Minesprængning eller en Torpedering kom hjem til Rederierne og stillede Krav om at faa den Erstatning, som i Henhold til Loven tilkom dem, at de kom til at staa overfor en ringe Forstaaelse af disse Kravs Berettigelse.

Et konkret Tilfælde er følgende: En Skibstømmermand, der nu ernærer sig her i Staden ved Fiskeri, sejlede i 1917 med en Damper, som hed „Daisy“. Den blev den 30. Januar 1917 minesprængt i den Biskaiske Bugt, men han og hans Kammerater blev reddet og taget paa Slæb af en tysk Undervandsbaad. Men pludselig fik Undervandsbaaden Øje paa en engelsk Krydser, og der raabtes da fra Undervandsbaaden: Slip, nu gaar vi ned! Da de var fasttøjrede til Undervandsbaaden med en Staaltraadsvire, var det en Lykke for dem, at der i Redningsbaaden fandtes en Økse, hvormed Tømmermanden kunde hugge Staaltraadsviren over, ellers var Baaden naturligvis gaaet ned med Undervandsbaaden.

Da de reddede Sømænd kom hjem, meldte de sig til Rederiet for det omtalte Dampskib for at faa det lovbefalede Beløb for de Klæder, de havde mistet. Men Tømmermanden havde desuden Værktøj for 500 Kr., som var gaaet ned, og han mente sig da berettiget til, i hvert Tilfælde anmodede han paa Rederiets Kontor, om man ikke vilde vise sig velvillig imod ham og give ham Erstatning for det mistede Værktøj. Man svarede ham, at det kunde man ikke, man vidste jo ikke, om man fik noget i Erstatning fra det minesprængte Skib; men skulde det ske, kunde han jo henvende sig til Kontoret igen.

Imidlertid blev saa Kravet om Erstatning fremsat, og der blev af den tyske Regering udbetalt lidt over 900 000 Guldmark. Tømmermanden hørte dette og gik op paa Rederiets Kontor, hvor han anmodede om at faa det lovede Beløb som Erstatning for sit mistede Værktøj. Men nu kunde man intet mindes derom, og fjøede man til, Erstatningen var jo ogsaa saa lille. Men trods det, at Tømmermanden, som vidste, hvad Skibet havde kostet, gjorde opmærksom paa, at den Erstatning, Rederiet havde